

Arrest

nr. 173 152 van 12 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 24 augustus 2015 en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 24 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 mei 1973.

Op 3 januari 2002 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 maart 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 november 2006 trouwt de verzoekende partij met mevrouw A.K.

Op 20 april 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot vestiging bij de stad Antwerpen.

Op 27 november 2009 scheidt de verzoekende partij.

Op 11 oktober 2010 trouwt de verzoekende partij met mevrouw F.B.

Bij vonnis van 4 februari 2014 met nummer 13/3176/A verklaart de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het eerste huwelijk van de verzoekende partij nietig wegens schijnhuwelijk.

Op 24 februari 2014 bevalt de vrouw van de verzoekende partij van een dochter.

Bij arrest van 23 december 2014 met nummer 2014/AR/622 bevestigt het Hof van Beroep te Antwerpen het vonnis van 4 februari 2014.

Op 20 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing om het verblijfsrecht van de verzoekende partij in te trekken.

Op 20 april 2015 neemt de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 mei 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 29 september 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.05.2015 werd ingediend door :

B.(...), A.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te KEBDANA op 27.05.1973

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan vader te zijn van een in België verblijfsgerechtigd kind, met name B.(...) L.(...), voor wie hij maandelijks bijdraagt in de kosten van onderhoud en opvoeding voor een bedrag van 75 euro. Er dient echter opgemerkt te worden dat het verblijf van zijn dochter ingetrokken werd op 20.04.2015, naar aanleiding van de nietigverklaring van het eerste huwelijk van betrokkene met mevrouw K.(...) A.(...) en de intrekking van diens verblijf tot gevolg. Bijgevolg heeft het kind ook geen recht meer op verblijf.

Op 23.12.14 bevestigde het Hof van beroep te Antwerpen (ref 2014/AR/622) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 04.02.2014 (ref 13/3176/A) en vernietigde zo het huwelijk tussen de betrokkene en Mevr K.(...). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit bovengenoemd vonnis en arrest.

Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van zijn dochter L.(...) dat uit het zijne voortvloeit.

Betrokkene haalt verder artikel 9 aan het kinderrechtenverdrag. Gezien aan zowel betrokkene als zijn dochter gevraagd worden hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen, of het land waar hij verblijfsrecht heeft, kan gesteld worden dat deze artikel niet geschonden wordt. Betrokkene toont in ieder geval niet aan dat dit artikel bij een terugkeer naar Marokko of het land waar hij verblijfsrecht heeft van zowel de vader als de dochter, geschonden zouden worden. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met bewijsstukken. De loutere vermelding dat 9 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind geschonden zouden worden bij een terugkeer, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het invoeren van art. 21 van de wet van 15.12.1980, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is. Er dient echter opgemerkt te worden dat het verblijf van zijn dochter ingetrokken werd op 20.04.2015, naar aanleiding van de nietigverklaring van het eerste huwelijk van betrokkene met mevrouw K.(...) A.(...) en de intrekking van diens verblijf tot gevolg. Bijgevolg heeft het kind ook geen recht meer op verblijf. “

Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 29 september 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“De heer

Naam, voornaam: B.(...) , A.(...)

geboortedatum: 27.05.1973

geboorteplaats: KEBDANA

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig visum

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980, wordt hij door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden:

Op 23.12.14 bevestigde het Hof van beroep te Antwerpen (ref 2014/AR/622) het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen van 04.02.2014 (ref 13/3176/A) en vernietigde zo het huwelijk tussen de betrokkene en Mevr K.(..). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: Op 23.12.14 bevestigde het Hof van beroep te Antwerpen (ref 2014/AR/622) het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen van 04.02.2014 (ref 13/3176/A) en vernietigde zo het huwelijk tussen de betrokkene en Mevr K.(...). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.”

Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde nog een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van vier jaar. Dit is de derde bestreden beslissing die op 29 september 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Aan de heer:

Naam, voornaam: B.(...), A.(...)

geboortedatum: 27.05.1973

geboorteplaats: KEBDANA

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 4 (vier) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *In uitvoering van artikel 74/11 § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, wordt aan betrokkene een inreisverbod opgelegd; het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2015 voorziet geen termijn voor vrijwillige terugkeer.*
- *In uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, wordt de termijn van het inreisverbod gebracht op 4 (vier) jaar omdat:*
 - *2°de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

Op 23.12.14 bevestigde het Hof van beroep te Antwerpen (ref 2014/AR/622) het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen van 04.02.2014 (ref 13/3176/A) en vernietigde zo het huwelijk tussen de betrokkene en mevrouw K.(...). Het huwelijk werd aldus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit bovengenoemd vonnis en arrest. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een foutieve motivering.

2.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Artikel 21 §2 :

Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk/

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een reflexmatige manier in BELGIE verblijft;

Zijn kind alsmede de moeder verblijven nog steeds in BELGIE.

Artikel 9 van de Internationale Conventie van NEW-YORK

Les États parties veillent à ce que l'enfant ne soit pas séparé de ses parents contre leur gré, à moins que les autorités compétentes ne décident, sous réserve de révision judiciaire et conformément aux lois et procédures applicables, que cette séparation est nécessaire dans l'intérêt supérieur de l'enfant. Une décision en ce sens peut être nécessaire dans certains cas particuliers, par exemple lorsque les parents maltraitent ou négligent l'enfant, ou lorsqu'ils vivent séparément et qu'une décision doit être prise au sujet du lieu de résidence de l'enfant.

2. Dans tous les cas prévus au paragraphe 1 du présent article, toutes les parties intéressées doivent avoir la possibilité de participer aux délibérations et de faire connaître leurs vues.

3. Les États parties respectent le droit de l'enfant séparé de ses deux parents ou de l'un d'eux d'entretenir régulièrement des relations personnelles et des contacts directs avec ses deux parents, sauf si cela est contraire à l'intérêt supérieur de l'enfant.

Prioriteit moet gegeven worden aan het kind en het is zijn hoogst belang dat verzoeker regelmatige contacten heeft met zijn kind;

Trouwens de twee vonnissen van de Rechtbank van ANTWERPEN geven hem recht tot omgang met zijn minderjarig kind;

ARTIKEL 8 van de Conventie van de Rechten van de Mens -eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Zo verzoeker het land moet verlaten dit in tegenstrijdigheid is met voorgaand artikel met andere woorden hij wordt van zijn kind gescheiden;"

2.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoekende herhaalt in zijn verzoekschrift opnieuw de motieven die de verzoekende partij reeds naar voren bracht in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. In de bestreden beslissing valt hierover te lezen: (...)

Betreffende de vermeende schending van de artikels 2, 3 en 5 van de Wet van 29.07.1991 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

In antwoord op de kritiek van verzoekende partij stelt verwerende partij dat de gemachtigde wel degelijk heeft uiteengezet waarom de aangehaalde redenen niet als buitengewone omstandigheden werden aangenomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de door verzoekende partij ingeroepen elementen niet in overweging werden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormden, meer bepaald

omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze motivering is afdoende en draagkrachtig. De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

De vermeldingen op de bestreden beslissing laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het feit dat verzoekende partij het niet eens is met de afwijzing van de ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden, doet hieraan geen afbreuk.

De aangevoerde middelen kunnen niet worden aangenomen."

2.1.3 De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing wordt genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De aanvraag van de verzoekende partij wordt onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar zijn dochter die in België verblijft daar zij de verblijfssituatie van haar vader volgt en dus tevens geen rechtmatig verblijf heeft in België. Het verblijfsrecht van de verzoekende partij is ingetrokken omwille van 'fraus omnia corrumpit' daar zij een schijnhuwelijk is aangegaan. Dit huwelijk is nietigverklaard geweest door de rechtbank van eerste aanleg en het vonnis wordt bevestigd door het hof van beroep. Gelet op het voorgaande, stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich ook niet kan beroepen op artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag daar zowel de verzoekende partij als haar dochter geacht worden een eventuele aanvraag in te dienen in het land van herkomst, *in casu* Marokko. De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze bepaling geschonden zou zijn. Ook artikel 21 van de Vreemdelingenwet is niet van toepassing daar ook het verblijfsrecht van de dochter van de verzoekende partij ingetrokken is.

De tweede bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten en op grond van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet voor de termijn om het grondgebied te verlaten te verminderen naar 0 dagen. De verwerende partij stelt dat een bevel om het grondgebied te verlaten dient afgegeven te worden omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum en omdat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De verzoekende partij heeft immers een schijnhuwelijk aangegaan. Dit huwelijk is om deze reden nietig verklaard en werd dus strijdig bevonden met de Belgische en de internationale openbare orde. Het gevaar voor de openbare orde is tevens de reden dat de termijn om het grondgebied te verlaten is verminderd naar 0 dagen.

De derde bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inreisverbod en op grond van artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet om een duur van 4 jaar op te leggen. De verwerende partij stelt dat een inreisverbod opgelegd kon worden omdat het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2015 (de tweede bestreden beslissing) geen termijn voorziet voor een vrijwillige terugkeer. De termijn van het inreisverbod wordt op 4 jaar gebracht omdat de verzoekende partij een huwelijk is aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot verblijf in het Rijk. De verwerende partij verwijst naar het schijnhuwelijk van de verzoekende partij om te stellen dat zij de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen,

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1 Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de eerste bestreden beslissing bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar dit de juridische basis vormt van de eerste bestreden beslissing. Deze bepaling luidt als volgt, luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Met de bestreden beslissing werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In het verzoekschrift verwijst de verzoekende partij opnieuw naar de artikelen die zij heeft aangehaald in haar aanvraag van 19 mei 2015, namelijk artikel 21 van de Vreemdelingenwet, artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 8 van het EVRM. Bij elk van deze artikelen stelt de verzoekende partij dat haar dochter in België verblijft en dat het in het belang is van het kind dat de verzoekende partij regelmatige contacten met haar blijft onderhouden. Zij betoogt eveneens dat artikel 8 van het EVRM geschonden wordt wanneer zij van haar kind wordt gescheiden.

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(...)”

§ 2

Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:

1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar;

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd

is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.

(...)"

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n)."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd inzake deze artikelen:

"Betrokkene haalt aan vader te zijn van een in België verblijfsgerechtigd kind, met name B.(...) L.(...), voor wie hij maandelijks bijdraagt in de kosten van onderhoud en opvoeding voor een bedrag van 75 euro. Er dient echter opgemerkt te worden dat het verblijf van zijn dochter ingetrokken werd op 20.04.2015, naar aanleiding van de nietigverklaring van het eerste huwelijk van betrokkene met mevrouw K.(...) A.(...) en de intrekking van diens verblijf tot gevolg. Bijgevolg heeft het kind ook geen recht meer op verblijf.

(...)

Betrokkene haalt verder artikel 9 aan het kinderrechtenverdrag. Gezien aan zowel betrokkene als zijn dochter gevraagd worden hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen, of het land waar hij verblijfsrecht heeft, kan gesteld worden dat deze artikel niet geschonden wordt. Betrokkene toont in ieder geval niet aan dat dit artikel bij een terugkeer naar Marokko of het land waar hij verblijfsrecht heeft van zowel de vader als de dochter, geschonden zouden worden. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met bewijsstukken. De loutere vermelding dat 9 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind geschonden zouden worden bij een terugkeer, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het invoeren van art. 21 van de wet van 15.12.1980, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is. Er dient echter opgemerkt te worden dat het verblijf van zijn dochter ingetrokken werd op 20.04.2015, naar aanleiding van de nietigverklaring van het eerste huwelijk van betrokkene met

mevrouw K.(...) A.(...) en de intrekking van diens verblijf tot gevolg. Bijgevolg heeft het kind ook geen recht meer op verblijf."

Door in haar zeer bondig betoog louter opnieuw te wijzen op deze artikelen en te stellen dat haar dochter in België verblijft, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing niet. *In casu* gaat de verzoekende partij niet in op de motieven van de eerste bestreden beslissing, maar herhaalt ze de elementen uit haar aanvraag. De Raad merkt op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Door opnieuw de elementen van haar aanvraag te herhalen vraagt de verzoekende partij eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Voorts wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat de verzoekende partij zich niet dienstig op artikel 21 van de Vreemdelingenwet kan beroepen, daar voormeld artikel geen betrekking heeft op een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat het verblijf van de verzoekende partij bij beslissing van 20 april 2015 werd ingetrokken. In deze beslissing is het volgende te lezen:

"Op 24.02.2014 werd zijn dochter B.(...) L.(...) geboren. De moeder van L.(...) had op dat ogenblik, en heeft nog steeds, geen verblijfsrecht. L.(...) werd ingeschreven in het bevolkingsregister zoals haar vader en volgt dus zijn administratieve situatie.

(...)

Als gevolg van het rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van zijn dochter L.(...) dat uit het zijne voortvloeit."

Op dezelfde dag wordt eveneens aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. In dit bevel is de volgende zin opgenomen: *"Zijn minderjarig kind B.(...), L.(...) geboren 24.02.2014 te Antwerpen, onderdaan van Marokko volgt de administratieve situatie van haar vader."*

Op de terechtzitting wordt aan de raadsman van de verzoekende partij gevraagd wat de huidige verblijfssituatie is van de dochter van de verzoekende partij. De raadsman van de verzoekende partij stelt dat hij daar niet op kon antwoorden. De verwerende partij repliceert dat zij vermoedt dat geen van de ouders verblijfsrecht hebben, waardoor het kind ook geen verblijfsrecht heeft in België. De raadsman van de verzoekende partij betoogt dat een vermoeden niet voldoende is om de rechtszekerheid te vrijwaren. Uit alle gegevens waarover de Raad beschikt blijkt echter dat het verblijfsrecht van de dochter van de verzoekende partij is ingetrokken samen met het verblijfsrecht van de verzoekende partij zelf. Uit deze gegevens blijkt ook niet dat de verzoekende partij of de moeder van de dochter momenteel verblijfsrecht hebben in België. Zo is op 21 april 2015 nog een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard in hoofde van mevrouw F.B., de vrouw van de verzoekende partij en de moeder van haar dochter. De verzoekende partij laat na om het tegendeel te bewijzen en legt geen stukken voor waaruit zou blijken dat haar dochter een verblijfsrecht heeft. Gelet op het gegeven dat de dochter van de verzoekende partij niet over een verblijfsrecht in België beschikt, en de verzoekende partij geen andere elementen in het kader van artikel 8 van het EVRM of artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag aanvoert, maakt ze geen schending van voormelde bepalingen aannemelijk.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Tevens toont de verzoekende partij niet aan dat door de eerste bestreden beslissing artikel 21 van de Vreemdelingenwet, artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 8 van het EVRM worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2 Voor zover de verzoekende partij haar middel heeft ontwikkeld tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij haar middel heeft gegrond op het verblijfsrecht van haar dochter. Uit het voorgaande blijkt dat de dochter van de verzoekende partij geen

verblijfsrecht meer heeft. De verzoekende partij toont dus geenszins aan dat de aangehaalde bepalingen geschonden zouden worden bij het verlaten van het grondgebied.

2.1.3.3 Er worden in het verzoekschrift geen verdere middelen ontwikkeld. Het beroep dient dan ook verworpen te worden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS